

διορθώσωσι καὶ τοὺς δρόμους των, τ' ἀνώμαλον καὶ ἀνωφερὲς τῶν ὁποίων καθιστᾷ δύσκολον τὴν συγκοινωνίαν. Ἀλλὰ μήπως δὲν ἔπρεπε καὶ ἡ Κυβέρνησις νὰ λάβῃ πρόνοιαν διὰ τὴν δημοσίαν ἀπὸ Μπαμπᾶ ἢ ἀπὸ Τεμπῶν μέχρι Ῥαψάνης ὁδόν; Ἡ χρησιμότης ταύτης εἶναι πολὺ ἀνωτέρα τῆς τῶν Ἀμπελακίων διὰ πολλοὺς καὶ εὐνόητους λόγους.

Παραλλήλως τῆς Ῥαψάνης ἐπὶ τοῦ ὄρους χωριζομένη ταύτης διὰ βρεματιᾶς, κεῖται ἡ Κρασιά ὠραῖον χωρίον, ἄλλοτε ἀκμάσαν διὰ τῆς ὑφαντουργίας τῶν ἀλατσάδων. Πρὸ τῆς βρεματιᾶς ὑπάρχει βρύσις διαχυεστάτου καὶ κρυσταλλώδους ὕδατος, τὴν ὅποιαν δὲν ἤξευρόν διατὶ ὀνομάζουσι Κάτω βρύσιν ἐνῶ εὐρίσκειται εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος τῆς κωμοπόλεως. Ἐπὶ τῶν ὑπερκειμένων πλευρῶν τοῦ ὄρους εὐρίσκονται ῥομαντικὰ ἐξωκκλήσια καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τούτου ὁ προφήτης Ἡλίας. Ἀφοῦ οἱ ξένοι τόσον ἐνθουσιάζονται, πῶς εἶναι δυνατὸν οἱ κάτοικοι τῆς Ῥαψάνης νὰ μένωσιν ἀπαθείς πρὸ τῶν τόσων θελημάτων τῆς! Καὶ πράγματι τρέφουσιν ἀληθῆ λατρείαν πρὸς τὸν ὠραῖον τόπον των, τὴν ὅποιαν καὶ εἰς τὴν ξένην διατηροῦσιν ἀμειώτων. Οὕτω ἀναφέρουσι παροιμιωδῶς ὅτι Ῥαψανιώτης τις ταξιδεύσας εἰς Κωνσταντινούπολιν ἔγραψεν εἰς τὴν πατριδα του «Ἀπὸ μικρᾶς Κωνσταντινουπόλεως διὰ χωρίον Λάρισσαν εἰς μεγάλην Ῥαψανόπολιν». Ἐβίλεπε τὴν Ῥαψάνην του μεγάλην διὰ τῆς φαντασίας του καὶ δὲν παρέβαλλε ταύτην πρὸς οὐδεμίαν μεγαλούπολιν τοῦ κόσμου. Τὶ εὐγενῆς ἐγωῖσμός!

Προσεχῶς θέλω σὰς γράψω περὶ τῶν Τεμπῶν τῶν ὁποίων ἡ περιγραφή εἶναι ἀνωτέρα καὶ τῶν δυνάμεών μου καὶ τῆς θελησεώς μου. Ἐπειδὴ ὁμως γράφω πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, ὁ ὁποῖος θὰ εἶναι ἐπιεικής, θὰ προσπαθῆσω ἔστω καὶ ἀτελῶς νὰ σκιαγραφήσω τὰς ἐντυπώσεις μου.

Σὲ ἀσπάζομαι

ἡ ἀδελφή σου
ΑΜΑΛΙΑ Π.

Τ Ρ Ε Λ Λ Α

Σὲ μία ποῦ τρελλαινεται γιὰ τὰ κεράσια

Τὴν εἶδε ἀπὸ τὸ δέντρο του δροσᾶτο ἓνα κεράσι
Χαρούμενη κι' ὀλόμορφη μιὰ μέρα νὰ περάσῃ,
Κι' ἀπὸ τὴ ζήλεια στὴν καρδιά τοῦ μπῆχ' ἓνα μαχαίρι,
Καὶ θέλοντας νὰ γδικηθῇ τῆς ἔπεσε στὸ χέρι.

Τὸν πόνο του δὲν ἄκουσεν ἡ ὀμορφη Κυρία·
Μὰ βλέποντάς το δροσερό, τρελλάθηκε μὲ μία! . . .
Καὶ τώφερε στὰ χεῖλη της γλυκὰ νὰ τὸ φιλήσῃ,
Κόκκινον κι' ὀλοστρύγγυλο, σὰν ἥλιος μέσ' στὴ δύση.

Μὰ τὸ κεράσι τ' ἄμοιρο, σ' αὐτὸ τὸ φίλημά της,
Αἰσθάνθηκε πῶς γίνονταν κι' αὐτὸ τρελλὸ σιμὰ της! . . .
Κ' ἐνῶ γλυκὰ τὸ φίλαγε, τῆς γλιστρήσε στὸ στόμα
Γιὰ ναῦρη τάφο βροδινὸ στὸ τρυφερὸ της σῶμα.

Β. Γ. ΣΤΕΦΕΛΙΔΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ

'Ο Διάδοχος τοῦ Δανικοῦ θρόνου.

'Ο ἐν τῇ ἑλληνικῇ Αὐλῇ φιλοξενούμενος κατ' αὐτὰς διαδόχος τοῦ Δανικοῦ Θρόνου Χριστιανὸς Φρειδερίκος, πρεσβύτερος ἀδελφὸς τοῦ ἡμετέρου βασιλείου, ἐγεννήθη τὴν 3 Ἰουνίου 1843. Ἀπὸ τοῦ 1861 εἰσελθὼν εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, μετέσχε τοῦ πολέμου τοῦ 1864 ὡς ταγματάρχης, μετὰ δὲ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης ἐπροβιβάσθη εἰς ἀντισυνταγματάρχην τὸ δὲ ἐπόμενον ἔτος ἐγένετο συνταγματάρχης καὶ κατόπιν ὑποστράτηγος. Ἐν ἔτει 1866 ἐπεχείρησε μακρὸν ἀνά τὴν Εὐρώπῃν ταξείδιον, ἐπανελθὼν δὲ εἰς Δανίαν προήχθη κατὰ τὸ 1867 εἰς ἀντιστράτηγον καὶ στρατηγόν. Τὴν Ἑλλάδα ἐπισκέφθη τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1868, τὸ αὐτὸ δ' ἔτος ἐνουμφεύθη τὴν πριγκίπισσαν Λουίζαν τῆς Σουηδίας, ἐξ ἧς ἀπέκτησεν ἑπτὰ τέκνα, ὧν τέσσαρα ἄρρενα.

'Ο κατάστικτος ἄνθρωπος.

'Ο παράδοξος καὶ μυθιστορικὸς οὗτος ἄνθρωπος ἐγένετο ἐσχάτως τὸ ζήτημα τῆς ἡμέρας κινήσας ἐξόχως τὴν περιέργειαν τοῦ κοινού, ὅχι τόσον ὅτι ἐπεδείκνυε τὸ κατάστικτον σῶμά του ἐν αἰθούσῃ τινὶ παρὰ τὸ Ταχυδρομεῖον, ὅσον ὅταν ἀπεκαλύφθη αἰφνιδίως ὅτι ὁ πλάνης αὐτὸς ἦτο ὁ Δημήτριος Τζαβέλλας, ὁ πρὸ τεσσαρακονηταετίας ἀπολεσθεὶς υἱὸς τοῦ ἥρωος ἀγωνιστοῦ Κίτσου Τζαβέλλα.

Εἶνε γνωστὸς ὁ βίος τοῦ Δημητρίου Τζαβέλλα, μέχρι τῆς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὅποιαν ὁ πατὴρ του, μετακαλέσας αὐτὸν ἐκ Βαυαρίας καὶ ἀποσύρας αὐτὸν ἐκ τῆς Στρατιωτικῆς σχολῆς τῶν Εὐελπίδων ὅπου εἶτα τὸν εἶχε κατατάξει, ἀλλ' ὅπου ἦτο ἀδύνατον νὰ περιορισθῇ ὁ θερμὸς καὶ δυστήνιος τοῦ νεαροῦ σουλιώτου χαρακτήρ, τὸν παρεκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἀλγερίαν, ὅπου ἐμάχοντο τότε οἱ Γάλλοι κατὰ τοῦ Ἀβδὲλ-Καδὲρ καὶ νὰ προσπαθῆσῃ εἰ δυνατὸν νὰ διακριθῇ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν. Ὁ φιλοπόλεμος Δημήτριος ὑπήκουσε καὶ ἀνεχώρησεν' ἐγένετο δὲ γνωστὸν ὅτι ἔλαβε μέρος εἰς τὴν καταστρεπτικὴν μάχην τῆς Κωνσταντίνης ὅτε καὶ πληγῶθεις ἀπέθανεν, ὡς διεδόθη καὶ ἐφαίνετο μέχρι τοῦδε βέβαιον, διότι ἔκτοτε ἡ οἰκογένειά του ἔλασε τὰ ἔγνη του καὶ οὐδεμίαν περὶ αὐτοῦ ἔλαβέ ποτε εἰδησίαν. Ἀλλ' ἰδοὺ μετὰ τόσα ἔτη ἐπιστρέφει σήμερον εἰς Ἀθήνας ὁ υἱὸς τοῦ Κίτσου ὑπὸ ψευδώνυμον, ἐπιδεικνύων τὰ στίγματα του. Λέγει μόνον ὅτι εἶνε Σουλιώτης καὶ ἐπιθυμεῖ, ὡς φαίνεται, νὰ διατηρήσῃ ἀκόμη τὸ incognito του. Ἀλλ' ἢ μετὰ τινῶν συγγενῶν του τυχαία μᾶλλον ἀντιπαράστασις, ἐν τῇ παρὰ τὸ Ταχυδρομεῖον αἰθούσῃ, ὅπου τὸν ἔβλεπον ἀντιπεντηκονταλέπτου τιμῆματος, προκάλεσεν ἀκράτητον τὴν συγκίνησιν του καὶ τὸν ἐξηνάγκασε νὰποκαλυφθῇ. Εἰς τὴν ἀδελφὴν του κ. Καλλιόπην Κριεζώτου, εἰς τὸν γαμβρόν του καὶ εἰς τὴν θυγατέρα των κυρίαν Ζορμπᾶ διηγήθη πρῶτον διὰ μακρῶν τὴν περιπετειώδη τοῦ ἱστορίαν πῶς διεσώθη ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀλγερίᾳ πολέμου, πῶς περιῆλθε τὸν κόσμον ὀλόκληρον, πῶς ἐστιγματίσθη ὑπὸ ἀγρίων ἰνδῶν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι πόδων καὶ πῶς ἀπέκρυπτε τὸ ἥρωϊκόν του ὄνομα, νομίζων ὅτι θὰ τὸ κηλιδίσῃ διεργόμενος ὑπ' αὐτὸ βίον ἀλήτου καὶ χρησιμεύων εἰς δημοσία θεάματα. Ταῦτα λέγων ἐδείκνυε σημεῖα τόσῳ ζωηρᾶς συγκινήσεως καὶ παρεῖχε τόσα δειγμάτων ταυτότητος, ὥστε εἰς τὴν οἰκογένειαν ἄν μὲν πλέον οὐδεμίαν ἀμφιβολία ὅτι ὁ κατάστικτος ἄνθρωπος καὶ ὁ Δημήτριος Τζαβέλλας εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον. Ἀλλ' ἔκ τινος ὑποψίας, διεγερθείσης κατ' ἄρχας ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ περιβόητος δήμιος Νταῖ-Γιωργῆς, καὶ ἔκ τινῶν ἀντιφάσεων τῶν πραγμάτων πρὸς τὰς